

Hr. Delft, der iøvrig troede, at det stadig var Nanny, Pers Planer gjaldt, var nu kommen derhen, hvor han vilde. Pers sidste Udtalelse syntes han godt om. Den bestyrkede ham i høj Grad i Troen paa, at Per sad inde med Betingelser for at gøre Karriere og opnaa en Samfundsstilling, der anstod sig hans Søsters Datter.

Han lo pludselig helt fornøjet.

„De er ikke ueffen. Tror jeg ikke, De foreslaar mig en Geschæft om min egen Niece. Naa — Tanken respekterer jeg. Men jeg gør ikke Privatforretninger mere. Heller ikke med unge Piger. Men nu skal jeg sige Dem, hvorfor jeg er kommen. Jeg har Tillid til Dem, unge Mand! Jeg har Tro paa Deres Fremtid, og jeg vil hjælpe Dem. De trænger til Penge. De skal faa dem. Men jeg siger Dem straks — her bliver ikke Tale om at betale nogen Rente eller saadan noget. Det er altsaa ingen Forretning, forstaar De — saa kan De ellers kalde det, hvad De vil. Kender De David Griesmann, Overretssagføreren? Han boer i Klosterstræde. Hos ham kan De hæve, hvad De foreløbig har Brug for, med Sikkerhed i — nu ja, i det forventede Udbytte af Deres eminente Opdagelser, naturligvis. Men — jeg siger Dem — jeg vil have mit Navn holdt udenfor. Dersom Nogen spørger mig, om det er mig, der forstrækker Dem, siger jeg rentud nej. At De forstaar mig!“

Per svarede ingenting. Hr. Delfts Tone og overlegne Beskyttermine gjorde ham det umuligt at fortsætte Forhandlingen; og desuden havde han ingensomhelst Tillid til Paalideligheden af dette altfor uegennyttige Tilbud.

Da „Direktøren“ nu igen tog sin Hat, holdt han ham derfor ikke længer tilbage. Han sagde blot med et Smil — for at give en Slags Forklaring:

„Ja, naturligvis opfatter jeg Deres Tilbud som et muntert Indfald. Forhaabentlig forstod De ogsaa nok, at mine Ord var ment i Spøg. De smittede mig virkelig med Deres amerikanske Historie.“

Hr. Delft saae først lidt overrasket paa ham. Derpaa smilte han med sit aller ubarmhertigste Smil.